

NA NIEKTORÉ ZLOČINY
BEŽNÍ VYŠETROVATELIA
NESTAČIA

STRATENÉ

ATTENTION SEALED

CASE FILE

Day 5-0-7841

Sealed By

FBI

PRÍPADY

IKAR

JOHN McMAHON

JOHN McMAHON

**STRATENÉ
PRÍPADY**

Preložil Matúš Kyčina

IKAR

John McMahon
HEAD CASES

Copyright © 2024 by John McMahon
Translation © 2026 by Matúš Kyčina
Jacket design by David Baldeosingh Rotstein Jacket art: box © Aline
Sprauel/Arcangel; sticker © Douglas Sacha/Getty Images; fingerprint
© Andrey_Kuzmin/Shutterstock
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0699-7

*Venujem svojej matke Margaret „Betty“ McMahonovej.
Si ako uragán... vnútornej sily, radosti a lásky.*

Človek musí mať aj šťastie, no ja budem radšej presný,
a keď príde šťastie, budem naň pripravený.

Ernest Hemingway
Starec a more

1. KAPITOLA

Hádanky. Na tie sa špecializujem. Teda ak práve neriešim vzorce v správaní alebo sa nepokúšam rozlúsknuť nejakú šifru. Niektorí tvrdia, že na nič iné ako rébusy sa vlastne ani nehodím, že len čo opustím centrálu FBI v Jacksonville a pokúšam sa o konverzáciu s normálnymi ľuďmi, mrhám časom aj talentom. V podstate s nimi súhlasím.

Stál som pri Toyote Avalon z požičovne a hľadel na prízemný žltý rančerský dom.

„Ty kokso, to neni možné,“ ozvalo sa z boku.

Zadával som sa na svoju kolegyňu.

Cassie Pardová je drobná žienka, vysoká meter šesťdesiat, s pohonom výkonnejším než jadro a so slovníkom tínedžerky.

„Zjavne je,“ odvetil som.

Zavrela zložku, ktorú študovala celou cestou z letiska. Zaujímal ju pravdepodobnosť toho, čo nás čakalo. Najprv prišla k pomeru jeden k miliónu... potom jeden k dvom miliónom.

Podišiel k nám miestny šerif, štyridsiatnik s prehadzovačkou ako ošŕatá slama a ohryzkom ako jedenapolcentimetrový zobák.

„Ryan Hollings,“ predstavil sa a vystrčil ruku.

Zarazene som sa mu na ňu zadíval. Na každom štvorcovom centimetri ľudskej dlane si hoví viac ako dvesto druhov baktérií. „Gardner Camden,“ potriasol som mu ňou. Nemám obsedantno-kompulzívnu poruchu, ale toto viem.

Ukázal som na tú žltú chajdu. „Ako presne došlo k nálezu tela?“ opýtal som sa.

„Zamestnanec plynárenskej spoločnosti chcel skontrolovať plynomer,“ odvetil Hollings. „Nazrel dnu cez posuvné dvere, uvidel krv a zavolať nás.“

Cassie praskla žuvačkovú bublinu. Mala dvadsaťdeväť rokov a na sebe čierne sako a sivé nohavice. „Vzali ste mu odtlačky a vyplulo to meno agenta Camdena?“

Hollings prikývol a pustil sa krížom cez trávnik. „Vygúglil som si vás dvoch, kým som čakal. Takže toho šesťročného chlapca v sonorskej jaskyni ste našli vy? Tuto v Texase sa o tom hodne hovorilo.“

S Cassie sme viedli vyšetrovanie toho prípadu a pred trinástimi mesiacmi sme ho zdarne uzavreli.

„Uvedomujete si, aký tu bol bláziniec?“ pokračoval Hollings. „Naši zriadili horúcu linku a zorganizovali vlastné pátranie. A potom prídete vy dvaja a...“

„Na topánkach otca sme našli stopy uhličitanu sodného bezvodého.“

Hollings vystrúhal nechápavú grimasu.

„Podľa toho sme vypátrali jaskyňu,“ dodala Cassie.

„Na území Štátov sa nachádza len deväť miest, kde tento minerál ťažili,“ pokračoval som. „A v Texase len jedno.“

„Veď hovorím,“ krútil Hollings hlavou. „Bohovská robota.“

Mal hlboký hlas a jeho ohryzok mi pripomenul istú odbornú štúdiu. Na strane päťdesiatdva bola ilustrácia

Adamovho jablka a grafické znázornenie, ako ovplyvňuje tón hlasu.

Podišli sme k dverám a Cassie vytiahla dva páry fialových nitrilových rukavíc. Zviazala si vlasy do pevného uzla a jeden pár si natiahla na opálené ruky.

„Bol niekto vnútri?“ spýtala sa a podala mi druhý pár rukavíc.

„Len ja a doktor,“ odvetil Hollings.

Špičkou topánky otvoril sieťované dvere. Dôkladne som si ho pri tom úkone obzrel. Bol o pár centimetrov nižší než ja a zavalitý. V porovnaní s ním som vyzeral ako športovec. Meter osemdesiatpäť, kučeravé hnedé vlasy, modré oči.

Cassie ukázala na dvere a krivo sa usmiala. „Nech sa páči, starší majú pred krásnymi prednosť.“

Na sekundu som sa nad tým zamyslel a vzápätí som vošiel dnu. Po jeden a pol metri som zastal.

Kuchyňa bola spojená s obývačkou a uprostred stál ostrovček, spoza ktorého stiekla krv.

Pri ostrovčeku čupel mohutný chlapík v jednorazovom overale. „Vy asi budete federáli,“ zašomral. Vážil prinajmenšom stotridsať kíl a pri vstávaní sa musel podpierať.

„Terry Ward.“

„Vy ste doktor?“ opýtala sa Cassie, aby nedošlo k nedorozumeniu.

„Hovoria to o mne.“

Akoby ho tou otázkou zaskočila. Prešiel som pohľadom na brašnu na kuchynskej linke. Vyzerala ako vypucovaná kabela, akú si človek vezme na ryby. Trčali z nej ohnuté lekárske kliešte s ulomeným očkom.

Zadíval som sa na doktorove vráskavé ruky. Tipoval som, že mu ťahá na sedemdesiat.

„V Ashlande nemajú policajného patológa?“ spýtal som sa.

Ward prižmúril oči. Ešte aj Cassie na mňa zarazene pozrela.

„Tamto je predsa na biopsiu krčka maternice,“ ukázal som na kliešte v brašne. „To sa hodí skôr pôrodníkovi.“

„Máte pozorné oko,“ pritakal Ward. „Som dôchodca, zavolali ma sem len ako výpomoc.“

„Ďakujeme,“ poponáhľala sa Cassie. „Spolupráca s miestnymi je základ. Je tak, agent Camden?“

Úkosom som na ňu pozrel. „Samozrejme,“ povedal som. „Sme radi, že ste prišli.“

Čupol som si k mŕtvemu, ktorý ležal doluznačky na vykachličkovanej podlahe. Nemusel som sa tela ani dotknúť a videl som, že posmrtná stuhnutosť nastala už niekedy včera večer a momentálne prechádza opačným procesom, ktorému sa hovorí sekundárna ochabnutosť.

Zato Cassie zaujalo niečo iné.

Mŕtvy mal na bokoch nazberanú košeľu, akoby ju mal vpredu rozopnutú. Cassie nadvihla lem. Na ľavej strane mu krv stiekla dohora namiesto dole, ako keby na ňu neplatili gravitačné zákony.

„Hýbali ste s telom?“ opýtala sa.

„Musel som,“ odvetil Ward. „Aby som sa uistil, že je skutočne mŕtvy.“

Z kaluže pod nohami sa vinul potôčik, ktorý sa strácal kdesi pod mrazničkou. Zadíval som sa na čiernu zrazeninu. V tele dospelého človeka sa nachádza priemerne okolo päť litrov krvi a na tejto podlahe jej boli odhadom aspoň štyri litre.

„Ale potom som ho vrátil,“ bránil sa Ward. „Presne takto som ho našiel.“

„Výborne,“ zašemetila Cassie a pozrela na mňa hnedými očami. Zdvihlo jej kútiky úst.

Usmial som sa na ňu.

Ward otočil mŕtvolu, aby ju preskúmal, a popritom nebohého vymáčal vo vlastnej krvi.

Jednu ruku som strčil mŕtvemu pod brucho, druhou ho chytil za plece a prevalil telo na bok. Zrazu som ho mal pred sebou ako knihu na polici. Pozeral som sa do tváre, ktorú som dôverne poznal.

Ross Tignon.

Kedysi som mu šiel po krku a prestal som iba preto, lebo pred pár rokmi zatrepal krpcami...

Vrzli sieťové dvere a do miestnosti vošiel Hollings. „Tak ako?“ opýtal sa. „Už ste s ním niečo riešili?“

V hlave sa mi vynorili čísla. V marci v dvetisíctrinástom Ross Tignon zavraždil tri ženy. Pamätal som si ešte aj presnú hĺbku rán, ktoré im zasadil nožom.

„Vzali sme mu odtlačky a z kompu vyšlo jeho meno,“ pokračoval Hollings. „Vraj je už roky mŕtvy... to ma prekvapilo.“

Mňa tiež a to je ešte slabé slovo.

„Pred siedmimi rokmi,“ spustila Cassie, „bol hlavným podozrivým v prípade viacnásobnej vraždy na Floride. Potom však uňho doma vypukol požiar.“

V duchu som si to znova premietal. Tignonovu manželku Beverly vytiahli z horiaceho domu. Tvár mala pokrytú hrubou vrstvou sadzí a kučeravé plavé vlasy oškvárknuté dočierna. Manžel také šťastie nemal. Spomínam si, ako obhorenú mŕtvolu niesli na nosidlách do pristavenej dočkávkovej súdneho patológa.

„Moment, tomu nerozumiem,“ ozval sa doktor. „Tak zhorel ten človek, či ako?“

Nosidlá s mŕtvolou Tignona som mal rovno pred očami. „Obhorené ľudské telo vyzerá zakaždým rovnako,“ odpovedal som Wardovi. „Svalové vlákna sa stiahnu a ruky sa skrčia, vyzerá to takmer ako boxerský postoj. Patológovia tomu tak aj hovoria. Mne to pripadá zbytočne dramatické. Box s tým predsa nič nemá, svalstvo sa pri vysokej teplote jednoducho stiahne.“

Ward ma zadumane počúval. Najprv nechápal. Potom mu to zrejme prišlo už len odporné.

„Takže celé tie roky ste si mysleli, že tento tu to má za sebou?“ spýtal sa po chvíli.

Natískala sa však aj iná otázka. Ak Rossa Tignona včera zavraždili v Texase, či mŕtvolu sme našli pred siedmimi rokmi v zhorenisku na Floride?

Cassie vytiahla tablet. „Vypočúvali ste susedov?“ opýtala sa Hollingsa.

„Jednu barabizňu tu vlastní tunajší realitný maklér,“ ukázal neurčito kamsi do slepej uličky. „Tvrdil, že tento chlapík sa sem prisťahoval pred dvoma rokmi. Nepredstavoval sa však ako Ross Tignon. Tu ho poznali len ako Boba Breckinridgea.“

Tignon si vymyslel novú identitu. Kúpil si na nové meno chalúпку a spokojne sa zašival.

Natískala sa druhá otázka. Prečo by niekto vraždil človeka, ktorého už raz pochovali?

„Nespomínal niekto zo susedov plavovlasú šesťdesiatničku?“ opýtal som sa. „Tignon mal ženu.“

Hollings zavrtel hlavou. „Nie, údajne žil sám.“

Zadíval som sa na telo. Zavraždený mal rozopnutú košeľu a odhalený hrudník. Nebolo pochyb, odkiaľ vytekla krv – medzi mečovitým výbežkom hrudnej kosti a pásom zívala diera ako svet.

Zaujala ma však najmä šmuha na hrudníku.

Ako keby mal pätnásť centimetrov nad miestom, kde ho vydlabali, niečo napísané. Ward však to miesto pri obracaní tela zamazal od krvi.

„Šerif to odfotoval,“ poznamenal Ward, zjavne sa dovätípil, na čo myslím. „Ešte predtým, ako som ho položil naspäť. Predpokladám, že preto ste tu.“

Prišli sme, lebo Cassie dostala tri minúty po piatej ráno esemesku od nášho šéfa Franka Roberta.

S Gardnerom letíte o pol ôsmej do Dallasu.

Frank však dostal iba správu o Tignonových odtlačkoch, ktoré sa našli na mŕtvoľe v Texase. Nič viac vtedy ešte nevedel. Preto Cassie cestou sem tak horúčkovo počítala. Zaujímala ju štatistická pravdepodobnosť, že dvaja ľudia majú rovnaké odtlačky.

Ibaže o to vôbec nešlo. Stopercentne to bol on – môj podozrivý z roku 2013.

Podišiel som k dverám. Šerif Hollings vošiel len pol metra do miestnosti, akoby sa bál, že z krvi na podlahe chytí dačo hnusné.

A možno sa mu len bridil ten smrad. Smrť totiž smrdí.

Je to hádam ešte hnusnejšie než kyslastý zápach pokazených vajec. Horšie než zápach krvi a moču, ktoré uniknú z miest, z ktorých by uniknúť nemali. Nedá sa to s ničím porovnať a svoj podiel na tom majú aj tí, čo sa na mŕtvolu pozerajú. Vychádza to z patológov, advokátov, fízlov. Tak smrdia myšlienky mužov a žien, ktorí vidia telo a popritom si hovoria: „Ak sa to stalo jemu, môže sa aj mne.“

Takým úvahám však ja nerozumiem. Matka mi ešte ako malému hovorila, že uvažujem inak ako ostatní. Vraj to až tak neprežívam a že dobre pre mňa, lebo si zachovám chladnú hlavu aj v situáciách, keď ostatní panikária, pustia do gatí alebo penia od zlosti.

To je jedna strana mince.

Druhú mama radšej nespomenula. Niektoré veci totiž treba prežiť na vlastnej koži.

Minulý týždeň som si v práci odskočil na záchod a vtom sa na pánske prišli opláchnuť dvaja kolegovia agenti. „Len čo dostane prípad,“ švitoril jeden, „ide ako píla. Fakt neskutočné. Ale v spoločnosti... aj by som ti povedal, ako sa správa, ale teraz sa to už nesmie.“

„Nesmie sa to,“ pritakal druhý, „nuž ale správa sa ako retard, tak čo?“ zarehotal sa. „Som už taký, zakaždým sa prerieknem.“

Vyšiel som z kabínky a stačil mi jeden pohľad na ich plechové ksichty, aby som pochopil, že hovoria o mne.

Podišiel som k šerifovi Hollingsovi. Pred desiatimi minútami bol v eufórii, že sme prišli. Cassie by povedala, že sa *tešil ako decko*. Teraz vyzeral skôr zeleno.

Spomenul som si na maminu radu. Na úvod konverzácie by som vraj mal povedať niečo milé. Ľudia to majú radi. Pohne to nimi.

„Mrzí ma, že sa to stalo práve u vás,“ šplechol som. „Ashland pôsobí ako príjemné mesto.“

Hollings rázne prikývol. „Je to presne tak, ako hovoríte.“

„Ukážete mi fotky zavraždeného, ktoré ste spravili predtým, než pán doktor pohol telom?“ požiadal som ho.

Šerif vytiahol zo zadného vrečka mobil. Ukázal mi celkový záber kuchyne a potom detailné zábery Rossa Tignona na chrbte.

„Potrebujem špongiu,“ obrátil som sa na doktora.

Ward sa dlho hral v brašne a napokon z nej vylovil novučičku špongiu – zrejme na auto. Bola krásne žltá a hranatá. Dobrých osem centimetrov hrubá. Také špongie predávajú v domácich potrebách za tri osemdesiatdeväť.

Namočil som ju v dreze a sklonil sa nad telo. Rohom špongie som opatrne očistil hornú polovicu Tignonovho hrudníka.

Presne medzi bradavkami mal vyrezané číslice 5 a 0. Veľké asi päť centimetrov a dva a pol centimetra od seba.

„Päťdesiatka je nejaké špeciálne číslo?“ zaujímal sa Ward.

V hlave mi vírili všetky možné aj nemožné podrobnosti troch vražd, z ktorých sme Tignona v trinástom podozrievali. Obete mali dvadsaťšesť, dvadsaťdeväť a tridsaťdva rokov, každú najprv omráčil a potom bodol do hrudníka. Hĺbka rán bola 4,2, 5,3 a 6,1 centimetra.

Prepočítaval som kadejaké premenné.

Päťdesiatka mi z toho nevyšla ani raz.

2. KAPITOLA

Pred siedmimi rokmi uniesli z parkoviska pred rezortom Beachcomber na Floride Daisy Carabellovú. Dvadsaťšesťročná dievčina tam pracovala ako barmanka. Nemala príbuzných ani frajera a nasledujúce ráno ju našli mŕtvu v ukradnutej dodávke na odpočívadle pri diaľnici.

O sedemnášť dní neskôr zavraždili druhú ženu a deň nato tretiu.

V FBI radi párujú mladých so staršími. Môjmu kolegovi Saulovi v marci 2013 zostávali tri mesiace do odchodu do dôchodku, keď nás požiadala o pomoc miestna polícia. Dostal som to teda na starosť a prvýkrát v živote som viedol vyšetrovanie ako federálny agent.

Do floridského Sandstonu sme dorazili v utorok popoludní. Do štvrtka večera sme okruh podozrivých zúžili na jednu osobu – Rossa Tignona, majiteľa ukradnutej dodávky. Narazil som na nezrovnalosť v jeho výpovedi, ktorú miestni prehliadli, a dôsledne som ju preveril. Potom som už len uprostred noci zatelefonoval sudcovi, vymámil z neho príkaz na zatknutie a zbuntošil zásahovku.

Na mieste Tignonovho bydliska sme však našli už len horiaci dom a nakoniec sme boli radi, že sme z neho vytiahli aspoň jeho manželku Beverly.

Na druhý deň bolo po prípade. Úspech nad úspechy. Sériový vrah to mal za sebou a my sme ušetrili na súdnych trovách. Prinajmenšom to tak vyzeralo. Znova som sa zadíval na mŕtvolu Rossa Tignona na kuchynskej podlahe a prešiel pohľadom na drez necelý meter od nej. V dreze bola plastová dóza a v nej akási zmes.

„Čo si o tom myslíš?“ opýtala sa Cassie.

„Zrejme tekutá strava,“ odvetil som a spomenul si na detail, ktorý nám v roku 2013 pomohol identifikovať obhorené telo. „Pozri sa mu na chrup. Zaujímalo by ma, či mu chýbajú stoličky.“

Cassie si čupla k mŕtvole. Strčila do ústnej dutiny prsty v gumenej rukavici a prehmatala ju. Po chvíli vytiahla dve čiastočné zubné protézy.

Mŕtvole zostali namiesto zadných zubov len prázdne diery.

„Divočina,“ konštatovala Cassie. Používala ten výraz troma rôznymi spôsobmi a väčšinou v súvislosti s vlastným dospievaním. Hovorila mu „divoké roky“. Tentoraz to myslela doslovnejšie.

Telo z roku 2013 bolo obhorené na nepoznanie a lebku rozdrvil spadnutý trám. V zadnej časti ústnej dutiny sme však našli dve uvoľnené stoličky. Súdny znalec získal z drene vzorku DNA a potvrdil, že oba zuby jednoznačne patrili Tignonovi.

„Žeby si vtedy vytrhol zuby?“ čudovala sa Cassie.

„A navyše ich strčil niekomu cudziemu do huby,“ poznamenal som.

Jedna čudná vec spravidla vedie k druhej.

Medzi číslicami 5 a 0 na Tignonovom hrudníku som si všimol zvláštnu bodku. Bodná rana? Alebo ešte jeden ostrý, ale omnoho menší rez?

Prstom v rukavici som prehmatával okolie ranky. Vytiekla z nej kvapka hnisu a vytvorila bodku medzi číslicami. Za iných okolností by mu z nej vytiekla krv, no žiadna v ňom nezostala.

„Čo je to?“ spýtala sa Cassie. „Narážka na políciu ako v tom seriáli?“

Vytiahol som mobil. Frank nás sem poslal, lebo pred siedmimi rokmi som viedol vyšetovanie toho prípadu. FBI chcela, aby Tignona niekto identifikoval priamo na mieste činu. Momentálne som však už pracoval na inom oddelení zvanom PAR – profily a rekonštrukcie. V našej skupine sme boli presne štyria a riešili sme už len prípady, ktoré uviazli na mŕtvom bode.

Je na nás, aby sme zistili, prečo ten či onen prípad skončil v slepej uličke. Riešime hlavolamy a formulujeme nové teórie. Potom prípad odovzdáme centrále alebo priamo niekomu z terénu. Nikam necestujeme. Nespolupracujeme s miestnymi ani s verejnosťou. Dnešné ráno bolo výnimka. Otvoril som aplikáciu a napísal Frankovi.

Je to on.

Pri pohľade na číslice 5.0 na hrudi som sa zarazil. Niečo mi na nich nesedelo, ale nevedel som čo. Bolo to divné. Nezдалo sa mi to, no správu som dopísal.

Vstal z mŕtvych. A znova zomrel.

Čo s tým?

3. KAPITOLA

Frank nás informoval, že prípad prevezmú naši z pobočky v Dallase, preto sme sa sústredili na štyri základne úkony, ktoré vedú k úspešnému objasneniu násilného trestného činu: zabezpečenie miesta činu, obhliadku tela, zber dôkazov a predbežné vytypovanie možných podozrivých.

O pol jedenástej prišli dvaja vyšetrovatelia FBI a s nimi aj ktosi zo súdneho. Odovzdali sme im prípad a rozlúčili sa so šerifom Hollingsom.

„Neskočíme cestou na jedno?“ navrhol. „Lepšie by sme sa spoznali.“

„Nie,“ odvetil som automaticky.

Cassie mi pribehla na pomoc a s pohľadom upretým na mňa dodala: „Máme ešte povinnosti.“

„Možno nabudúce,“ vystrúhal som silený úsmev.

„Beriem vás za slovo,“ ukázal na mňa prstom.

Naskočili sme s Cassie do požičaného auta a presunuli sa päťdesiat kilometrov severozápadne do Woodrellu v Texase. Počet obyvateľov: 12 100.

Zastavil som na parkovisku pred hnedou trojpodlažnou budovou ako vystrihnutou z predmestia. Motor som nechal bežať.

„Počkáš tu na mňa? Neprekáža ti to?“

Zavrtela hlavou. Kučeravé hnedé vlasy mala rozpustené. „Mám Tiktok,“ ukázala na mobil.

Vošiel som do vestibulu. Chlapík na recepcii zvedavo zdvihol hlavu a nepatrne sa usmial.

„Agent Camden!“

Bol to černochoch v sivej uniforme s dvoma prekríženými červenými pruhmi na náplecníkoch. Od mojej poslednej návštevy mu trochu zošediveli bokombrady.

Vytiahol som z pracovnej aktovky škatuľku červených marlboriek a položil ju na pult.

„Ste trieda,“ povedal uznanlivo.

Poobzeral som sa po prázdnom vestibule súkromného ústavu sociálnej starostlivosti. Dve pohovky boli otočené k oblokom do vnútorného dvora, vpúšťajúcich dnu prirodzené svetlo.

Povedz niečo normálne.

„Ako sa má vaša pani?“ spýtal som sa. „Glenda, však?“

„Čože Glenda, tá sa má parádne,“ mávol rukou. „Len smelo, pre vás návštevné hodiny neplatia.“

Vyšiel som na druhé poschodie a ocitol sa na chodbe s kobercom. Našiel som dvere číslo 302 a bez zaklopania vošiel dnu.

Žena na lôžku prekvapene otočila hlavu. Polohovateľnú posteľ mala v režime sledovania televízie, sedela vystretá.

„Ja odpadnem,“ zašemetila a diaľkovým ovládačom vypla televízor. „Keby som to vedela, tak sa namaľujem.“

„Kvôli synovi?“ usmial som sa. „Nepreháňaj, mami. Len som si odskočil z roboty.“

Mama prevrátila modré oči. Bola vysoká ako ja a vlasy, ktoré jej kedysi každý týždeň farbil kaderník v Charles-tone, už mala úplne biele. „Do Texasu?“

Stále hovorila s juhokarolínskym prízvukom. Taký v Georgii ani v Alabame nepočujete. Je to mix afrických a európskych dialektov, úplný mišmaš.

„Prišiel si bez ohlásenia, takže sa stalo niečo zlé. Sadni si. Povedz mamke, čo máš za prípad.“

„Nie je to môj prípad,“ odvetil som.

Mama sa zamračila. Mala čiernu blúzu s véčkovým výstrihom z materiálu, z akého sa šije zdravotnícke oblečenie, a nohavice, ktorým hovorila „plážové gate“ – biele plantáky so šnúrkou od topánok namiesto opasku.

„No tak, zlatko, viem, že máš v telefóne fotky.“

„Sú príliš krvavé, mami.“

„Žeby aj na mňa?“

Mama robila dvadsať rokov psychiatricku. Nebola však hocijaká cvokárka a predtým, než sa presunula na západ, vypomáhala charlestonskému policajnému oddeleniu. Robila konzultantku pri mnohých vyšetrovaniach vrátane neslávne známeho prípadu škrtiča, ktorý unášal prostitútky a nechával ich mŕtvolky kade-tade po predmestiach.

„Aspoň jednu,“ zobronila.

Nervózne som si žul peru. *Otcovia a synovia advokáti tiež spolu preberajú zložitejšie právne prípady.*

„Ty všetko strašne riešiš, Gardy,“ naliehala. „Netráp sa a daj to sem.“

Ona jediná mi hovorila *Gardy*.

Ukázal som jej v mobile dve fotky, ktoré mi poslal šerif Hollings.

Pozorne sa zadívala na vyrezané číslice na Tignonovej hrudi. V ostatnom roku sa jej zvýraznili vrásky na tvári.

Osobitne ju zaujala škvrna medzi číslicami, ktorá vyzerala ako bodka. „To je tam naschvál? Akože narážka na políciu?“ Rovnakú otázku mi položila Cassie.